

MIHÁLY LÁSZLÓ BARNÁ

O'ROKTŰZ

VERSEK

CSIKSZEREDA 1928

DÁKAR KÖNYVNYOMDA KIADASA

G. M. NER

MIHÁLY LÁSZLÓ BARNA

ÖRÖKTÜZ...

VERSEK

165-158

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
HARGHITA
MERCUREA CIUC

S. Doc

CSIKSZEREDA 1928

VÁKÁR KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZET KIADÁSA

Minden jog fenntartva

Michály Károly Zarnaff

Received of
the Treasurer of the
Board of Directors
the sum of \$100.00
for the year 1888

Wm. J. Smith

KELETEN PIRKAD

Mihályi János
művész úr,
öszinte tisztelettel:
Mihályi János

ÖRÖKTŰZ.

Magasra száll a füst... Bálványos ormán
Egy kései Rabonbán Hadúrnak áldoz.
Az oltár körül bús székelv levénték
S felettük az égen fénylő csillagok.
Az én lelkem szikrát szór, mint egy Fárosz,
Mert: kiragyogó öröktűz vagyok!

Bálványos ormáról száll az illat hozzám,
Ősi tárogató hangja sír felém.
S míg érző lelkem ríkatja a nótá,
Az össziútya bú lágyan rám hajol.
Igricek ajkán pogány költemény,
Mit hargitai szellő szívem fölébeször.

Riogató szívnek, vad, pogány vérnek,
Pislogó tüzeknek millió a száma!
S amíg a holdfény bágyadó sugára
Fon homlokomra sápadt Glóriát;
Vagyok sebzett szívek síró muzsikája
S lelkem a multba messze, visszalát.

Pedig tudom, szittya Olympus azúrta
Magyar mártírsors, koldusút vezet.
Rejtett szívemből izzó könny parázslík,
Öröktűz lettem — a fényem kiragyog.
Megvezekelttem, mit Sorsom vétkezett,
Mert: én is költő és magyar vagyok!

A KÖLTŐ DALOL.

Csikország a bánat-hazája,
A költő is jajt! — muzsikál.
Szívünkre mintha bánat szállna,
Mikor a pásztor furulyál.
Egyebütt tavasz, ha ébred,
Új hymnust zeng a világ;
Itt a szemekbe' könnyek égnek
S nekünk az Élet vajj' mit' ad?

Csiksomlyói csodatevő Szűz!
Ma minden székely rád tekint.
Lelkünket sebzi milljom átok.
Ó, szüntesd meg a jajt, a kint!
Ő nézd, mily halványak az arcok —
Gyujtsd fel szívünknek a lángját;
Gorgon arcok kacaja harsog,
Égnek, lobognak a fáklyák!...

E földi jajt, ha ki is kell állnom
Lelkem, ez öröktűz lángol!
— Anyám, csak hozzád kell kiáltnom
S nem hagysz veszni e világból.
— Ragyog az ős klastrom keresztje
S én fel, szent hegyedre hágok.
Jöjjön bár az Élet nagy estje...
Én ott — kigyujtom a lángot! --

S a somlyói Szűz könnyezve megáldott...

KELETEN PIRKAD.

Keleten pirkad.

Somlyó szent ormán bíbor-sugár reszket.

Glóriába fonta a véres keresztet.

Sok százezer székely gyujtott itt már fáklyát,

Amikor járta az Élet Golgotháját...

Golgotás kereszttek köszirtes aljába

Pattan a bimbó, nyílik a virág.

Golgotás kereszttek rab koldusa ajkán

Hallgassátok a bús magyar imát:

...Mártirkorona sebzi a lelkem.

Kialvó a szívem. Kínozt a vágy.

Magyar nagypéntek gyászos, mély csendjébe

Hallom rút ajkak irigy kacaját...

Lelkemben százezrek szent fájdalmát érzem

S egy évezrede a lelkem sajog —

Te hét fájdalmú glóriás szent Asszony,

Nézd: én is költő és magyar vagyok! —

Keleten pirkad —

S míg gyenge lelkem a múltba visszalát,

Fonj homlokomra sápadt glóriát,

Mert husvéti hajnal Tehozzád vezet,

Csíksomlyói csodatevő szent Szűz:

Hadd csókoljam meg áldott, szent kezed! —

ISTENRAB.

Csak medítálok mélyen, elmerengve...
Zsoltárral kezdem a holnapot, a mát
S bús vágyaimnak szárnya verdesi
Mord, kietlen világom ablakát.

Urfi voltam s most „Vittorio testvér,”
Most koldusbarát, utolsó rabcseléd.
Óh, nekem még életinduláskor
Adósom maradt e bús földi lét.

Hittem akkor, hogy én is nagy „Ur” leszek
S lenéztem gögösen mindenki más,
— Én Istenem, ma csuha, korda rajtam
S vállamon kigúnyolt Krisztus-palást.

Reméltem, hittem, hogy boldog leszek
S a klastrom fokon megtorpan a vihar.
Futok sietve csörgedező vágytól...
S egy rableány hiv láng csókjaival.

Fejem koszorús a lelkemen bélyeg,
Pedig eldobni szeretném a jármot.
Eszembe jut a kedves, s otthonom...
Uram, mondd, ezért én lennék az álnok?

Bilincs köt össze: a máriás eskü!
Megszöknék, de elárul tonzurám
És merre menjek az éji sötétben?
Hisz nincs is nékem: kedvesem, hazám...

De elcsitúl lelkemben az átok...
S ajkamra nem jő égszítok soha;
S ha hitem-reményem néha úgy kisebb:
Gyógyítsd meg lelkem, betlehemi Kisded!
S a zsoltár zsong, mint gyászos orgona...

ÚJ TAVASZ JÖTTÉN.

Rózsaberkek szirom tengerébe
A hajnal új életet öntött,
S az égrenéző Nagysomlyó tövében
Egy kis hóvirág reám köszöntött.

Ha látnátok, hogy mint gyönyörködöm
Narfénnyel játszó hunyt tekintetén,
Lelkem lángját égre lobogtatva,
Én — dálnok-legény — Kissomlyó gerincén.

Ó, ne hívjatok emberek a völgybe,
Vig danátok lelkem úgy sem töltené be.
Hóvirágok, lelkem leborul elétek --
Nem tapos rátok a győzedelmes vétek.

Nem juthat ide az Élet szennyes-árja,
Bár tombolnak lennt vészes orgiába.
Lelkemben ma lilatüzek égnek,
A lelkembe ma angyalok zenélnek!

TÜZ SZÍTÁS.

Az oltárnál állok ezer éve már
És éleszem a hamvadó tüzet.
Sötét éjszakán pislognak az ormon
Az ezeréves összittya tüzek.

Egyik Hargitán. Más a Királyhágón,
Gellérthegy ormán, Mátra tetején
— Tűzszító gyermek mind boldogabb nálam,
Csak én vagyok oly bús, szegény legény.

Én is próbálom feledni a multat,
Dalossá tenni a holnapot, a mát.
Kiiszom én is csók s mámortól édes,
Multat felejtő élet-poharát!

TI ÉLETKOLDUSOK.

Ti Életkoldusok, fáradt emberárnyak!
Ma mindeteket a szívemre zárlak,
Mert tudjátok meg, drága kincs a bánat.
S beh szép, ha borús éjre új hajnal hasad
S letépi lelkünk a bilincsvasat.

Ha nem tép az Élet, nem aggaszt a holnap,
Ha a bánatfelhők reánk nem borulnak.
Napsugárból ugye a Glória beh szép?
De ha csolnakunkon elértük a révet,
Nem bánjuk, ha eljön az Istenitélet.

Fenn őrködik a kápolna keresztje
E nép hajnalán, meg könnyes alkonyán;
S ha néha-néha lelkünk sziklaboltja
A jajt, a kint ha magába fojtja,
Áldást szór az égből a mi jó Anyánk.

Dómot emelünk ó, üszkös falak felett
S az élet dalnoka új hymnust zeng Nektek,
Jövendőnknek legyen napsugaras napja
Hisz ilyen az Élet... emberek feltűnnek
S borús nagypéntekre pirkad — husvétünnep!

JEREMIÁDOK.

Még emlékszem rá — barátkispap voltam
Barát-tonzura fődte homlokom, —
Sok zsongó-bongó bús zsoltárt daloltam
S azóta csak ritkán imádkozom...

Akkor még csak gyermekifjú voltam,
De zokogni már a szívem tudott;
Lelkemből síró bánatos dalomra
Megreszkettek a templomoszlopok.

Reménytvesztett szívnek kilobbanó fényén
Zsongták ajkamról a Jeremiádok...
Remegve csüngtek leányszemek rajtam —
S dalom átребegte az egész világot...

NAGY UR AZ ÉLET.

Tudom : a vágyam soha él nem ér.
Bíbor földi patyolatos tested,
Hamvas két karod szépségekért hajol
S az életet kacagva pirosra fested...
Legyen csak vágyad tiszta, hófehér !

Én szegény vagyok, egyszerű a ruhám.
Dalmatikám is volt, gyűrődés se rajta,
Akkor pap voltam ; most úgy kell a vétek,
Céda leánynak kifestett ajka.

— Ez az én vérző, könnyes tortúrám.

Nagy Ur az Élet s kacag az Élet.
Miért születtem, ó, vajjon mivégre ?
Megátkozom e becsstelen világot !!
Halott panaszom felsír, fel az égre :
Beh csúf az Élet, csúf az Élet !!!

ÁTOK ALATT.

Nagy átok sulyán görnyed a lelkem.
Megátkozott, mert imádója voltam ;
Somlyói klostromban mondtam el az esküt :
Isten engem úgy segélyen !
S ne legyen nyugtom se éltemben, se holtan,
Ha egy percre is hűtlen leszek Hozzád !

Hitvalló ezredek misztikus ködén,
Somlyói búcsún, Mária előtt,
Szerelmes szívvel, tömjénfüst köött
Vallomást tett Ő is és megesküdött.
Az eskü elszállt s az átok belém költözött

Két lélek csatáz azóta bennem
Az elröppent átok, a Máriás hit —
S ez meggyötörte lelkemet nagyon,
— Az elhangzott eskü a lelkemnek fáj —

S az átok csak ontja bennem könnyeit...

ERŐD-TEMPLOMNÁL.

Bíbor-tűzben-ázó erődtemplom orma
Könnyező szemekkel szent hegyedre hágok.
Borongó lelkemet Isten keze óvja
S völgybe nézőn belátok bukott világot.

Szenvedés napjára száll a tavaszalkony
S lent emberek várnak engem elhívottat;
Reszkető inakkal, el-elcsukló dallal,
Hulló fajom rabját, engem — elbukottat.

Én száz életet és száz halált megértek.
Itt bánattá fagyott öröm és a Béke.
Ó ez szörnyű átok, élet rejtett titka:
Örök a robot s a harcnak soh' sincs' vége.

Karczfalva, 1927 április 15.

HINNI TUDOK.

Öreg a faház, ahol én lakom
Gyümölcsfák között, — most mindenik fehér.
Muskátlis, rozmaringos az ablakom,
Nekem sokat, tán másnak mitsem ér.

Most egy kicsit rideg mégis ez a ház,
De tán a boldogság egyszer idetér?
Most öreg kéményén a bagoly tanyáz,
Az éjszakám is holt sötét, hol fehér.

De hinni tudok a jövőben én,
Hogy egyszer-egyszer nyílik szebb virág
— Lesz mosolygó nőm s a szivén
Halkan csendül egy csendes szerenád.

CSALOGÁNYOK.

Husvéti hajnal allelujája hallszik,
Kongnak a harangok s a hold ragyog.
Husvéti hajnal örömrivájába'
Érzem mily árva, száműzött vagyok...

Csak kicsi szobám bús lámpása ég
S a lelkem az meg dudol valamit,
Sok ici-pici tarka-barka verset...
Csitt. Jön. Kacag. Ez talán a legszebbik.

Hahó! Ébredjete! Nem halljátok-é
Egy szív zokog fel s titkos könny pereg.
— Husvéti hajnal költők Golgotája —
Megértitek-e, boldog emberek?

Mert husvéthajnal és nagypéntek egy!
Golgota járás; jaj és semmi más.
Én szeretem a halotti pompát,
Sebzett szivben a feltámadást...

Nagypéntek csendjéből husvét hajnalba
Egy bíbor-sugár, egy »alleluja« vezet.
— Husvétvasárnap bíbor hajnalába
Egy céda asszony nyujtott felém kezét.

Céda asszony és Nuncyka egy!
Az Élet útján mind-mind csalogányok.
Szívem a szívetek, vágyam a vágyatok,
Vérem a véretek s nótám a nótátok.

ÖRÖKTŰZ VAGYOK.

— Erdélyi író barátainak. —

A Hargita ormán csak álltok, álltok
S ha vihar jön, nagyokat kiállttok:
Régi barátim, délceg fenyőfák. —

Gyilkos kezek fejszét emeltek rátok,
S Ti zokogtok és foly gyanta-véretek,
Hittétek-é, hogy ezt meg kell érnetek?

Az erdő lelke mélyen kavarog,
Míg hullanak a fejszecsapások...
S én ezer könnyes tortúrán átesem —

Mert: magyar vagyok s ez a — Végzetem!!!

FELJUTOK TÁN.

Vállaimra hullt az Élet
milljom gondja, átka;
kikacagott, mert szerettem
egy csodaszép leányka.

Igaz biz, hogy rút az Élet,
s a legszebb nő is álnok
és rózsás-szép víg hajnalon
hullnak le az álmok...

Roncsolt lettem, árva lélek
s testvérem a bánat;
sorsom ez, hogy amíg élek
nem érem el a vágyat!

Vállaimra hullt az Élet
milljom gondja, átka;
csapzott hajjal is feljutok
tán a Golgotára?! —

KAIN.

Kincs, pompa, fény, ragyogások...
Én tövises úton járok,
De zokogni soh'se lászom,
E vidéken nincs is másom.
Túl cimbalom szól, muzsikálnak,
Az én lelkemben sebek fájnak —
S a panaszm sír az égig,
Könnyes lelkem az égből nézik.
Lelkemben a dal, ritmus, rím...
Nézz szemembe, Te zord Kain!
— Gúny fakadjon bár ajkain,
Én Ábel vagyok és Te Kain!
Kain!!!

SZÜZEK, DÉMONOK:

SZÜZEK, DÉMONOK.

Rakétás vágyak éjszakáin át
Szerelmes nő jöttét zengő szív kívánja ;
Csókot szomjaz és ölelni éhes
Kain fia és Ádám leánya.

Kain szemében a vágy lángja ég.
Szívében rohanva csatázik az orkán,
Céda epedve, mezítelen lép hozzád
És elalél csókhegyeknek ormán.

Jól van ez így, hogy így rendeltetett,
Hogy nincsen nékem szüzem, démonom ;
Kint jajgat a szél s én sírok utánad,
Nekem minden lány testvérem, rokon.

Nagy évek múlnak, egy ifjú szív áll,
Vágy gótikus tornyán meg sohsem inog ;
Poéta sorsa örökvágy s a halál —
És kacagnak az örök Káinok...

ÁLDÁS-ATOK.

Az újesztendő misztikus ködén
Az Élet egy csodaszép nőt hozott.
Szívem dallal volt csordultig teli,
Megáldott és mégis megátkozott.

»Nőért epedő sóvárgó gyötrés
Ne békózza be az életed,
Repülj tova női szívek szárnyán
S a csalódást, a gyötrődést letedd.

Sebet ne üssön az Élet keze rajtad
S a szíved ne gyötrődjön, ne fájjon ;
Nótás lelkedben lobognak a lángok
S a hajnal pírja csókok közt találjon.

Teljesüljön vágyad ; békózzanak be
Szelid nézésű csodás kék szemek.
(Mert én az ilyeket szeretem !)
Ó, de vesztén egy költő-legénynek
Szerelmes szívvel összerezzenek.

De jaj, lobog a vágyam, bolondul a vérem
S csókjaidért magam feláldozom.
Ég az arcom... jőjj... most átölelj
S magamat érte százszor megátkozom.«

Itéljetelek csak, én vagyok a bűnös ?
Ó nem, sohasem, csak átkozott a hely !!

TEMETŐ MELLETT.

Babonás szemű május-este volt...
A költő megy. Haza felé.
Egy öreg ház vár. Hajdan kúria volt.
Elmúlt a mult... Könny a jelené.

A házunk még messze ; jaj, de sötét van.
— Még aludhatom egyet hajnalig.
Sötét éjben fekete árny suhan...
»Huh !« — borzasztó... szól : »kuvik, kuvik !«

Temető mellett — ugye borzalom
Elmenni, hol őseim alszanak ? —
Ha félek, a lelkem altatom
És nóta zsong fel a szívem alatt...

S ha néha úgy hajnalharangszó csendül
S a kuvik huhog a lombokon ;
Apám sirjáról halk fuvalom lendül
És megcsókolja a homlokom...

OÁZIS PARTON.

Futok, futok mélyén az éjnek,
Liheg értém vágyaim asszonya.
Mosolyg az Élet, az Élet nevet;
Oázis part vár, altató dal...
De nem érek el soha!?

Jön a lány és megcsókol az Élet.
Ölelő kar vár az oázis-parton.
Csattan a csók, liheg a kebel
És gyönyörmosolyba fúl a vágy
Egy poéta ajkon.

Evez a vágyam, evez csöndesen
S a boldogság kimondhatatlan.
Öröm, boldogság örök pírja
A lelkemben, a dalomban ég
És mégis halhatatlan.

A MI HÁZUNK.

Hókoszorús, hideg Olt parton
Rozzant-tetős öreg faház, —
Kéménye sincs, csak úgy tüzelnek,
— Kopogj be nálam, ha arra jársz.

Jobb itt tán forró júniusban
Egy pár héttel pünkösöd előtt;
Mikor kis méhek döngicsélnek,
Mikor rózsalugasunk lombja rőt.

Mikor virágok illatoznak
És dalt suttognak a hársak;
Ezek az árván itt felejtett
Kemény nyakú, viharedzett társak.

Itt ülünk drága kedvesemmel
És megpengetem a hárfám
S itt zokog, könnyes éjszakákon
Anyám, szegényke búsan, árván...

Itt fogjon el a halálszender,
S a halk szellő, mely hívón fuvoláz,
— Magasba lengjen zümmögő fohász.
S körülharsogjon öröm áriája;
Áldott leányszív: Ávemáriája.

ÉN NEM MEHETEK.

Én félénk vagyok, reszketeg a lelkem...
Jaj, úgy félem a mennydörgő vihart.
Az orkánt, melyet sátán-gyöplő hajt.

És úgy szeretem a hófehér telet.
Ha forognak a fehér ördög-orsók
S fehérre hintik a bús földkoporsót.

Szeretem az uccát, hol villany-lángok égnek
S az éji sötétet, hol bor és lány mellett
Vadúl tivornyáznak kegyetlen legények.

S a templomot, ahol ríva búg
Az égig zengő gyászos orgona,
— De templomba jaj, nem mehetek soha!

PÜNKÖSDI BÚCSÚN.

Kit poéta vérem száz csatára hajt, —
Szemed tüzétől lángra gyúltam én.
— Havasi, hamvas, szüz málna a vágyam!
Ezért sír nótám örök vágy éjjelén...

Míg suhanva jött az Álom minden este
Csókkal behintett virág-gondolán;
Fia szeméről lecsókolta a könnyet
Egy drága, szent nő: az Édesanyám.

Ma nagy felhők lógnak fenn az égen,
Kissomlyó ormán bús magyar dal száll;
S aztán meglopja lelküket a bánat,
Egy szent érzés — Mária lábainál.

Ezt a sok népet a hit csalta ide.
— Engemet kínos, gyötrő szerelem.
Bocsásd meg nékem csiksomlyói Márja,
Hogy azt a kislányt titkon szeretem!

PISLOGNAK A FÉNYEK, LOBOGNAK A LÁNGOK.

Sötét lelkemben pislognak a fények!
Szilveszter, te rózsaszínű álom...
Madonnám, csókold meg az arcom,
Hogy az Újév csókok közt találjon.

Kacagjon a világ, kacagjon az Élet
S öleljenek át a mámorok;
Ne bántson az, hogy valahol közel
Egy halvány poéta jajt zokog!!...

Szívünkbe vessük a: »Huszonnyolc« évet,
Ezt a nótás Szilveszter éjszakát —
Bús vágyainknak szárnya miért verdesné
Jajgató szívünk piciny ablakát...

Hisz Madonnám, a Te ajkad is szomjas
Réveteg ajkú költő-csókra vár —
Hadd jöjjön már az a csókos óra,
Hisz a »nagyóra« éjfélét ütött már...

Sötét lelkemben lobognak a lángok!!!
S a szívünk ma nótát zenéljen
És hymnust zengve koccintsunk ma kelyhet:
Éljen az Élet, éljen, éljen!! —

EGY CSILLAGTALAN ÉJEN.

Egy csillagtalan, álmatlan éjen
Elfogyott hitem, minden reményem
És megejtett a Sátán.

Kis csillagok ezre felragyogva égtek,
Hulltán egy szűz, gyenge legénynek
S én hazafutottam.

Annak az éjnek soha se lesz mása !
Megátkoztam
S megfogta egy poéta átok.

Vérem kiserkedt azóta száz sebben.
Igy bukott el a költő a rózsaligetben.

NÁSZÉJI ÁTOK.

Én ballagok ott az uccasarkon...
Dalolt a lelkem, sok sebem égett
— S a poéta egy bánatos estén
Egy kacajos uccába betévedt.

Az Élet szép. Bent kacagnak a lányok
És muzsika mellett új nótákra gyujtnak.
Harsog a zene, pohár csendül
S az én könnyeim hópelyhekre hullnak...

De nászéjszakán soha se hullt még
Annyi könnyes bús poéta átok.
Bent kacagtak. Kint tombolt a vihar
S hittem elpusztítja az egész világot.

Zokog az ég s föld. De a poéta hallgat.
Az én könnyeim csak hullnak, hullnak...
— Ó, szánjatok egy pohár italt csak
Az ucca sarkán ott egy nyomorultnak.

Hullt az átok és szállt a nóta,
Zokogott a Sors egy mostoha legénye ;
Bent az új párok vígan kacagtak
S egy könnyes átok felszállott az égre !

SZENT KATALIN-ÉJEN.

Piros bort iszom nóta mellett
A csókok tüzes hajnalán.
Jó kedvem van, húzza a cigány.
S vérével csal, vár, hív, imád
Egy szép, csodaszép céda lány.

Pohár koccan, poéta dalol :
Vággyal, csókkal miért gyötör ?
— Ő is szeretne táncra kelni,
Ifju testét megcsiklandja —
Édes gyönyör, pénzes gyönyör...

Megvallám néki csókos ajkkal,
Hogy Ő az Isten és nem én !
Hogy ezerszer boldogabb nálam
A korhely, a léha cimbora,
A sok-sok csókszomjas legény.

Neki áldoztam vágyam, lantom.
Sebzett szívem, de ő kacag.
Futottam, sírtam, összerogytam —
S Ő lihegve ölembe hullt
Egy édes pillanat alatt.

MOZIBAN.

Még bennem zsong a rég dalolt vidám dal.
Egy refrén és már az sem az enyém.
Mosolyog a jókedv, kihunyt a fény...
Egy szép barna lánynak csillag a szemén.
Bús szívem e napon az örömtől ég.
Káprázatos képek. Zakatol a gép.

Én fent merengek s lent a karzat alatt
Egy csodaszép lány jóízűn kacag...
Repül az élet, tátongó mélység, hegy, vidék.
Itt borús, ott meg csillagos az ég.
Távol ködén két szempár csillog felém,
Egy csodaszép lánynak rózsa a keblén...

Szerelem... csók, vágy; boldogság a cél.
Hamvas lánykebelben pacsirta-szó kél.
— Tulról egy kisasszony rózsát dobott át,
Engem gyötör érte fojtott hangú vád.
Taps. Kigyult a fény. Mindennek vége van.
Egy barna leánnyal sírunk boldogan!

MEGNYILNAK A MÉLYEK.

A vörös lámpához, mely fenn lobog,
Sok út vezet az éjbe ;
S bukik a föld sok szép legénye
Ameddig elhat lobogó fénye.

Fent nevető arccal ring a hold
S szépszavú álmodások szállnak —
Férfisors ez ; míg ember él a földön
Éj leple alatt lány-csókra járnak.

Lányajkon kelt mély gyilkos mosoly
Vággyal fonta a világot át ;
S küzd halált lihegve éji sötétben
Sok roncsolt szívű, bús lélek-naszád.

Igy bukunk el, mind észrevétlen
S bűnünk súlyán felsajong a lélek —
S egy mérhetetlen édes pillanatban
Hív a Sátán és megnyílnak a mélyek.

A KÖLTŐ CARNEVÁLJA.

Öreg cimborám, jó Carnevál
Víg trombitád fülembé harsant.
Ma felköszöntlek csókos ajkkal. :
Üdvözlégy százszor búfelejtő Farsang !

Nótát csinálj a publikumnak,
Nekem izzó, gyöngyöző bort adj,
Hogy pukkadjunk a pukkendiktől,
Csörgős sípkát, cintányért ragadj.

Ohó!... ezen a nótás estén
Egy kisleány magánál marasszon ;
Nekem úgyis hideg szobácskám —
Hej, úgy csábít egy csókos kicsi asszony.

Hohó!.. . bronztestű szép leány kell,
Ne adj fogatlan, ósdi vén banyát
S a táncot vígan szaporázom
És átdalolom ez éjszakát.

Ohó!... ma furcsa jókedvem van.
Hi-hi-hi! ni, hogy gyöngyöz a bor.
Ez ma nótás Carnevál-este
S holnap szívemben gyász dobol.

PURIM.

I.

A »Cion templom« kupolái alatt
Zsolozsma zsongott, heves, szilaj szavak.
Jehova népe az Urat kereste —
Kint csillagos, holdas volt az este...

Márvány kórusában égi zene lendül,
Emberroncs szívekben cherub-ének csendül
És borongva száll a házsorokon át.
— Ezért verik be a »Cion« ablakát!

S míg két szemem a Tórákon merengett,
Dávid zsoltára a szívembe zengett:
...»Csak egyszer szóltam átkot ott a völgyben,
Az aranyborjút mikor összetörtem«...

Egy zsidó-kisasszony fentről mosolygott —
Szeme a szívembe lángokat lopott...
S bár egy bösz zsidó ott is rámrikácsolt,
De »Cionban« lennem mégis dús adás volt.

Nagyvárad, 1925. március.

II.

Cion templomán tűz kígyózik végig.
Bűnös kezek rút kacajjal nézik.
Zokogott, ki látta. Zsidók könnye hullt.
Izrael ege újra beborult.

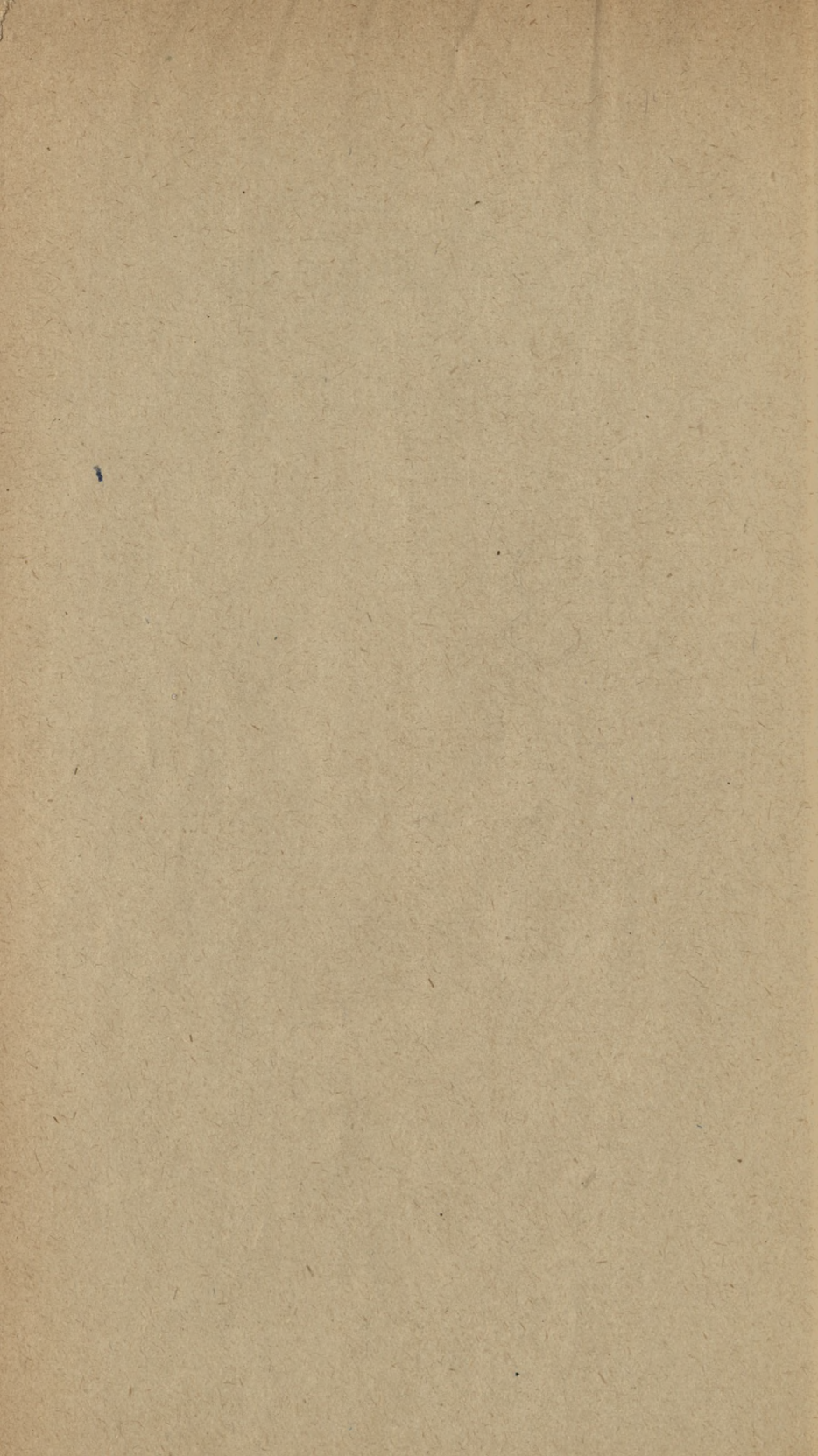
A márványoszlopok szétzúzva a porban,
»Ne legyen nyugta se élteben, se holtan,

Ki összetört két kőn tíz parancsot«...
S én megkönnyeztem egy Tóra-darabot.

A romok között ma vándorokat látok,
Sok zsidó átok ez égre felszállott ;
S annak a szép lánynak beh könnyes orcája,
Józsue istene : Jehova néz rája.

Nagyvárad, 1928. március.

CSÖK SZIRTEK ALJÁN:

CSÓK-SZIRTEK ALJÁN.

Add kicsi kacsódat, nézz a szemembe !
Nézz a lelkembe ; sebek mindenütt.
Tudd meg, hogy fájón a szívembe
A rózsás szerelem felsajdítva üt.

Mert minden fény, mit szemed lövel,
Szívembe int s ott dal fakad.
Oly igaz, mint ahogy most itt állok
Rozmaringos, muskátlis ablakod alatt.

Csókos vágyaknak csókos útja ez,
Ahová egyszer mindenki elér.
Én is elértem. Hej, de rég rajongok
Babonás álmú két szemedér'.

Jöttem. Imádlak. Elhozott a vágyam,
Míg ajakad pírja csókra kitárt.
Poéta vérem, rableány véred
Penget ujjongó hangú csoda-gitárt...

Csókos vágyaknak csókos szirtje alján
Pattan a bimbó, nyílik a virág.
Csókos vágyaknak rab koldusa ajkán
Halld ezerszer: Örökre imád!!!

Csitt! Szerelmem, ezt a mély vallomást
Ne bontsa meg hamvasajkú szád.
Egy új Igricnek lángszerelme ez.
Szívem a Tied... Csodaszép éjszakát!

OH, MADONNA MIA.

Ma nóta-dalokból fonok homlokodra
Oh, Madonna mia, babérkoszorút;
Hadd zsongják el néked a poéta sorsát,
Azt a búsát, furcsát, azt a szomorút...

Átkot szórt az Élet a bús pártütőre
S futok a boldogság, napsugár elől.
Nem telik a pénzem sem borra, sem nőre
S az örök szerelem éretted megöl.

Meghalnék örömet a Sorstól mit se várva
Bíbor-hajnalon egy oázis-parton...
De mit tehetek róla! — sír, reszket a hárfa
S én dalolok, ha jön a könnyes alkony...

S besuttogom neved csendesen az éjbe...
Ajkad réveteg lesz, arcod hófehér, —
Oh, Madonna mia, csodaszép kisasszony,
Ó, miért ne lehetnél az enyém...
Csak az enyém! ?...

De vágyam el nem ér!

BELLÁNAK.

Szerelmes poéta küldi sóhajait
Szép Bellucym hozzád,
Szerelmes estén lepkeszellő ajka
Megcsókolja az orcád.

Csitt! Bellucym ezt a méla csendet
Ne bontsa meg a szád.
Az esti szellő lágyan bólogat
— Csodaszép éjszakát.

Ifjú keblemben bős orkán vágat,
Az útja csupa vér.
Véremért, vágyért, Bellucy-dalokért
Egy kacaj csak a bér! ? —

Huszonkét éveamtől mennyit vártam hajdan! —
Ha valóra válna?
Beh irigyelnének és én lennék akkor:
A szívek királya.

Bellucym, ha mondanád a kesergő-
Szerelem fiának:
Szépszavú gyermek, könnyes szemű igric:
Áldalak, imádlak!! —

Éjféli lidérc nem járna nyomomban
Csillagtalan éjen.
S az éj-leánya, festett-ajkú Asszony
Nem szívná a vérem...

Szerelmes poéta küldi sóhajait
Szép Bellucym hozzád.
Szerelmes estén lepkeszellő-ajka
Csókolja meg az orcád.

Csókold meg a lelkem, sápadt arcom nézd csak
Holdvilágos álmom.
Hulló csillag vagyok nálad nélkül
Ezen a világon!! —

EGY MOSOLY-SUGÁRT.

Elringató, puha, mély öledbe vágyom,
Csókos ajkad csókját hintse, szórja rám ;
Hadd legyen egyszer színes ezer álom :
Az éjszakám.

Omoljon vállamra hajad ezer szála,
Míg májusi szerelem éjszakája száll.
Lopd meg a lelkem égető ajkad
Lángbaborító csókjainál.

Ugyis minden álom homályá válik,
Hát csitítgass, rengess el most lágyon ;
Ugyis olyan rég, hogy nem volt nekem
Gyermekded álmom.

— Csókod boldogság s megenyhíti ajkam.
Lágyan zsongó szavad elringat, tudom.
Mert lásd, engem nagy eszmék zavarnak :
— Fáklyát gyújtok úttalan-úton...

Ugye megmondtam, hogy az élet kertjében
Magyar martyrsors éjszakája vár.
De boldog vagyok, mert ajkaidról kaptam
Egy mosoly-sugárt ! —

VÉRES A SZIVEM.

Véres a szívem. Könnyes a lelkem,
Mert vérét örököül hagyta rám
Egy csodaszép székelly leány.

Öledbe vágyom, ha szívem verését hallom,
Ha felriadok sok lázas éjszakán
Te csupaszív kisasszony, szép barna leány.

S ha meg nem is értesz, megérzi, megsugja
Szerelmes szíved s megbocsát nekem,
Hogy babonás szemed titkon szeretem...

Csak meg ne bánts soha, mert kedvesünk szava
Vérző, piros, sok sajtó sebet üt.
A szerelmed a sírig kísér mindenütt.

Véres a szívem. Könnyes a lelkem.
Ne szánj meg, ha látsz sápadt-szomorún...
Csókos vágyaknak Golgotáját járom
És megtaláltam tövis-koszorúm...

KUVIK MADÁR.

Kuvik madár lettem. Testvére az éjnek.
Oda visz a vágyam, hol örök a sötétség,
Hol nem rezegnek sugári a fénynek.

Huh! — nagyot kiáltok,
Keresztet vet s megremeg, ki hallja.
Égő tekintetben megtörik a sugár
És holtan roskad le a ravatalra.

Ha mindenki hallgat, a kuvik kiált.
Torony ormáról száll a háztetőre,
— Én úgy virrasztok át minden éjszakát.

Barna kislánynak a kuvikja lettem.
Jól tudja Ő ezt. S az arca ég.
S ajkán mintha egy név hallatszanék...

Bűnös lett a csókod. A tested, a lelked!
— Én csak a hamvas-ajkat szeretem.
Ki mást is csókolt, nem lehet enyém.
Én megmaradok, mi voltam: éjjeli rém!...

CSAK A TIED.

Én úgy szeretem babonás éjjen,
Hogy a szívem nótát zenéljen.

Én úgy szeretnék kikötni egy parton,
Hogy csók csattanjon egy poéta ajkon.

Én úgy szeretem, ha süvölt az Élet,
Én már ugyis nemsokáig élek...

Én úgy szeretném, mikor hivlak, várlak,
Ölembe jössz és suttogod: imádlak!...

Én úgy szeretném, hogy az Élet csengjen,
S szíveinkben egyszer új hajnal derengjen.

S hogyha majd egyszer elesem a porban:
Csak a tied, csak a tied voltam!...

EGY VERSET ÍRT MOST VALAKI.

Rapszódikus hévvel, vad, szilaj reménnyel
Szemed tüzétől lángra gyúltam én, —
S aztán szerelmem kiragyogott az éjben,
Mint viharos villám az Ég peremén.

Donnám Te nem látod a hunyó parázsnak
Bús dalokba folytott kilobbanó fényét?
Madonnám nem értenéd halvány poétának
Adagios, mélyről fel-fel csillanó
Lemondó zenéjét?

A hold, ha ragyogva permetezi fényét,
Felidéz multat, holt reményeket;
S ne bántson az, hogy valaki néked:
Koldusod, rabod, az imádód lett!..

Hogy sír a vérem zokogó lelkeimmel,
Mint ösrengeteg holdas éjfelen —
Óh, akkor-akkor suhints gög-ostoroddal
Végig rajtam és mondd: — »nincsen kegyelem!«

S ha összerogynék is mély fájdalomaimban,
Soha se bántson a lelkiismeret!
— A bánatban is olykor boldogság van
S csak az szenved, kit az Isten is szeret.

BELLA POÉTÁJA.

Pislogó vágyak éjszakáin át
A vén kujon hold nevetve kacsint;
Szememben égnék bús piros homályok
S lihegő kebel kéjladikba int.

Marcangolja lelkem leplezetlen mámor
És már fájnak a csók utánni könnyek;
S tul a kertünkön kripták koponyái
Az ablakomon bevigyorgnak, köszönnek.

Nuncy kacagva tapsolta a költőt,
Ki nótás szívét vígan hinti szét.
Ő, meg búját, vágyait temette
S velük megrabolt, szerelmes szívét.

Jól van ez így, hogy így rendeltetett
Éjsötét szememben a vágy lángja ég,
Keblemben lobog jövődő tűz titánja
Bellám utánad meddig sírjak még?

Megtennék mindent, amit kívánsz — érted,
Mig dúlt keblemből csacska dal szökel;
De lánymosoly közt ajkam csókra dermed,
Mert vérem zengi: Bella van közel...

Én költő vagyok! mig Bellám kacagva
Fittymáló szemekkel enszivére üt;
Akarom, hogy világ csodálja, mondja:
A bűn és szerelem harcol mindenütt! --

ÜZENEM.

Könnyes a lelkem, szomjas az ajkam,
Madonnám csókokkal trónolj ma rajtam.
Ne nézz rám bámuló kérdező szemekkel;
Jőjj vigasztalj meg nagybeteg vagyok.

Ma a szívem csondultig megáradt,
Ma jőjj ajkaidra tűzcsókot adok.
Őrjit a szerelem, érted ég a vágyam,
Hozd forró ajkad, ajakamra lágyan,
Hogy elfeleddjem mindazt, ami bánt;
Hősiesen lépjek tűzbe, vészbe —
Csordultig legyen boldogságtól ajka,
Ki csillogó szemekkel a lelkembe néz be.

Üzenem: jőjj, míg csók ég az ajkon...
Tán jövő ilyenkor temetőbe alszom!

IGÉRET.

Megszállja még kebled gyermeki alázat,
Visszasírod még e rozzant-tetős házat.
Akkor szívedben vér, szemedben könny rebben
És elhamvadsz, mint én szűzi szerelemben.

A lelkem megtépted, de nem átkozlak érte,
Halvány poéta-ajk a szívedet kérte ;
Meg is ígérted biz', hogy nem adod másnak.
S im' vége szakadt az örök boldogságnak.

SÍRNAK A KOLDUSOK.

Vad csörtetésben megtorpan a vihar.
Erdőben bolyongunk én és kedvesem.
Ajkunkon elcsitult égzengő kacaj.
Sátrunk nincsen, se étünk semmisem.
Puha kezeidet tartod a kezemben,
Reszket az ajkad s pillád meg se rebben,
Szívemben a dal rózsalángja ég.
De jaj, kedvesem újra zeng az Ég...
Kacajba ful ma bűn, erény, babér...
Csókolj meg édes, míg szívünk zenél!

Somlyó fölött már tenyéryi kék
Az Ég, ez összittyá golgotás vidék,
Kálváriás uton kereszték állnak,
Ma is még élnek, kik hordják a keresztet;
Ma is zeng orkán, ma is van lator,
Ma is megüljük piros-pünkösd estet.
Ma is a nóta csillagokig ér,
Ma is a kereszt menny, — poklot ígér...
— Nyáréjszakákon hallom a szél susog
S lennt karban sírnak az Élet-koldusok...

VERS JUBILEUMRA

Lelkem húrján egy nóta csendül végig,
Nótás lelkem angyal szemek nézik.
S egy kislány szemében könnyek gyúlnak, égnek
S e könnyek lesznek csillagi az égnek!

Lelkem húrján a nóta imába olvad át.
...Hallga!!... Hallgasd a poéta dalát.
Kebled csodás, szívedben vágy hevít,
— Enyém a dal, a jaj, a vágy, a hit.

Múlандó minden; az öröm és kéj.
Ma lelkem mélyén morajlik a mély...
Ej, mít is mesélek? Vígabb dal kell ennél.
Én imádtalak s Te mégse' szeretnél! —

Én bús levente ej, hogy is szeretlek!?
Lelkem milljom tövis sebzi, vérzi meg.
Ó jaj! A lelkem kintengerek árja! —
— Bús toaszt ez Bellám jubileumára..

Húsz esztendő! lányálom, ködkép, vízió...
Ma fáj a lelkem s nékem sirni jó!
Ma felém nyújtá a bánat reszkető karát,
Rád írtém az Élet búcsúpoharát!

Ma csókos az Élet, fűt az indulat.
Én összerogyom a kereszt alatt...
...De miért sírsz? lám a szemed rebben.
Én érted vérzem szűzi szerelemben...

Bellám, ne sírj! körülted a világ csacsog.
A lelkem ma átölel rajongva
S tán jövő ilyenkor csíki kis lakomba —

Csak emlékem él és én nesztelen
A mélybe' alszom, a mélybe lenn...
De ott is, ott is örökre szeretlek! —

SEBZETTSZIVŰ DALNOK ÉNEKE.

El nem csókolt csókjaimnak vágya
Sebzi a lelkem, gyötör a vád.
Lobog a vérem, járom az uccát,
S az éjszakát úgy virrasztom át.

S míg a holdfény bágyadó sugára
Fon homlokomra sápadt glóriát;
Fejem felett hullatja a szirmát
Sok-sok ezer kis orgonavirág...

Valahol messze, megreszket értem
Egy gránitos-keblű, lánghevű test —
Édes sóhajod érzem idehallszik
S dúlt keblembé víg portirékot fest.

Mély szerelmem adom neked érte.
Szívemben minden vérrózsa tiéd —
És tövises szent ágra feltűzve
Néked áldozza a poéta szívét!

Magyar poéták összerelmeként
Vérző mártýrszív lángoljon feléd...
Mond: hallod-e? Megérti-e szíved
Rab-székely-költő gyászos énekét?!

HAJNALBAN.

A bíbor-hajnal szelíd derüje már
Fény-fátylat vont a Nagysomlyó ormon,
A fájo élet fojtogatta torkom
S halkan susogtam: Bellucym megállj!

Szeress... ez szívemnek csendes enyhület.
Jaj, ma nem tudom, hogy mi van velem.
Éget sok sebern és a szerelem —
És érzem: semmi éltem nélküled! —

Én már roncs vagyok, halvány, bús kísértet.
Sorsom ez: csak zokogok, csak zokogok...
És sírnak rá az élet-koldusok;
— Madonnám csókolj, elepedek érted!

Ó Sors, miért hogy újra láttam őt?
Kissomlyó ormán búcsúsok között
Szemembe könny, szívembe büszke dal szökött
És imádkoztam a hajnal előtt! —

VALLOMÁS.

Szívemben minden szírom tiéd
S a rózsabimbó, mit kezéd letép.

Te kiért a szívem lángra gyúlt,
Kikacagtad a könnyes trubadurt.

Szemed tükrében a szépség ragyog,
Nem égnek fennt úgy a csillagok.

Engem babéros büszke gálya visz, ragad —
És összerogyom ablakod alatt.

Egy mosolyod sirály szárnyakat ad
S átröpülöm a szírtes partokat.

És szemedből egy-egy könnyteli mosoly
Szívemből reményt, fénysugárt rabol...

ÉG VELED.

Ha napjaid majd boldogságban telnek
És mégis-mégis, ha felsajong szíved ;
Csitisd a vágyat, mely lelkedben lobban,
— Az Élet kegyetlen, halállal fizet.

Ha majd nászéjszakákra bús éjkek jönnek,
Ha majd a lelked a bánat hatja át ;
Gondolj arra a jubileumi versre
És ne feledd el a poéta dalát. —

Csókolj meg még egyszer s talán utoljára,
Könnybe lábadjon két éjsötét szemed !
S aztán búcsuzzunk : el-elcsukló szóval,
Tüzes rajongással : az Ég áldjon s az Ég veled !

SZÍVÁLDOZAT.

Ha úgy néha ajakamról
Egy kis nóta rebben ;
Csitítom a szívem, lelkem :
Halkan, csendesebben...
Könnyes szemmel nézek fel az égre
S mintha szívem sokkal jobban égne !

Szerelemtől megtört szívek
S hervatag virágok ;
Ó Istenem, mily egyforma
Sorstragédiátok.
Elmulástok felzokog az égre.
Csak a szívem, csak' lelkem ne égne !

Ezer rózsza, színes rózsza,
Fehér-piros rózsza...
Jajjok, imák tornyosulnak
Esti harangszóra...
Bús sohajom felröppen az égre :
Csak a szívem egyszer már elégne !!

SÍR A FENYVES.

Előre! mienk a napfény, dal, széplány s az Élet.
S mienk e hajnali muzsikás homály.
Mienk itt minden; fenyves, kőszírt, csobbanó patak,
Amig utunkra csontkéz holtlombot dobál...

Csitt!! Nem halljátok-é?, az erdő lelke mélyen zúg itt,
Hol Hadurnak egykor vad, pogány hittel lovat áldozánk
Hát rakjunk neki újra szíveinkbe' máglyát
Rajongó szívvel, mint egykor, hajdanán.
S az égbe szökkenjen az összittyaláng!

Te meg barna párom gyógyísd meg e meggyötört szívet.
Eddig hitetlen voltam, de akkor hiszek, hiszek!!...
— S míg halvány ajka ajkamra csöndben csókot ad,
Sír a fenyves lelke s bús tárogató fogad. —

TARTALOM.

Keleten pirkad :	Oldal.
Öröktűz	7
A költő dalol	8
Keleten pirkad	9
Istenrab	10
Uj tavasz jöttén	11
Tűzszítás	12
Ti Életkoldusok	13
Jeremiádok	14
Nagy úr az Élet	15
Átok alatt	16
Erődtemplomnál	17
Hinni tudok	18
Csalogányok	19
Öröktűz vagyok	20
Feljutok tán ?	21
Kain	22
 Szűzek, démonok :	
Szűzek, démonok	25
Áldás-átok	26
Temető mellett	27
Oázis parton	28
A mi házunk	29
Én nem mehetek	30
Pütkösdí búcsún	31
Pislognak a fények, lobognak a lángok	32
Egy csillagtalan éjjen	33
Nászéji átok	34
Szent Katalin éjjen	35
Moziban	36
Megnyilnak a mélyek	37
A költő Carneválja	38
Purim	39

Csók szírtek alján :

Oldal.

Csók szírtek alján	43
Óh, Madonna mia	44
Bellának	45
Egy, mosoly-sugárt	47
Véres a szívem	48
Kuvik madár	49
Csak a Tied	50
Egy verset írt most valaki	51
Bella poétája	52
Üzenem	53
Igéret	54
Sírnak a koldusok	55
Vers jubileumra	56
Sebzettszívű dalnok éneke	57
Hajnalban	58
Vallomás	59
Ég veled	60
Szíváldozat	61
Sír a fenyves	62

165.158

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
HARGHITA
MERCUREA CIUC

S. Doc

